

Véghelyi Balázs

Munka-dal

Kihull a toll kezemből,
billentyű és mikrofon
nem vezethet soha át
időn, téren, titkokon.

Lopott óra nem terem
sem verset, sem álmokat.
A költészet: áldozás,
míg a munka: áldozat.

Tíz év

Ketten voltunk egyek,
lettünk együtt – hárman.
Tíz év eltelt, és azt kaptam,
amit akkor úgy akartam
és amire vártam.

Eleven kísértetek

Körbevesznek, kísértének,
mint eleven kísértetek:
bántóim és bántottak,
másnapján a mámornak.

Emlékek közt kotorászok:
szerelmek és jó barátok
képe újra felragyog,
ott, ahol már nem vagyok.

Ott, ahol már semmi nincsen,
fény sem csillan a bilincsen,
amely köt még hozzájuk.
Bezárt bányá a szájuk.

A szemük sem tekint rám, hogy
vegyük újra fel a láncot,
akármikor, akárhol:
kössön, ami határol –

tőlem őket, tőlük engem...
Emléküket nem feledtem,
de ami volt: elmúlt végleg.
Itt van vége a mesének.